

Jag vill inte dö.

Jag var som de andra. Men är inte det längre.

Jag vill inte dö.

Jag har ångrat mig. Jag tänker inte vara med, inte göra som han förväntar sig och har planerat för. För det var ju som om jag självmant en dag svarade ja på en fråga ingen hade ställt – som om det var någon annan som tänkte mina tankar och bestämde åt mig.

Jag vill inte dö.

Jag hörde det nyss på radion. Jag visste att det skulle hända inatt och hade nyheterna på i min cell, men trodde kanske att någon av de två första skulle ångra sig precis som jag. De gjorde inte det. Både ettan och tvåan sprängde sig själva och alla som råkade gå förbi och det är precis som han sa att det skulle bli, hela Stockholm blöder.

Jag vill inte dö.

Det är därför jag ska ta mig härifrån. Fly. Rymma. Från en rättspsykiatrisk klinik i högsta säkerhetsklassen. Rymma från de andra som precis som jag skadat medmänniskor och måste sitta inlåsta här för att inte göra det igen.

Jag vill inte dö.

Han kommer att leta efter mig. Jaga mig. Jag försvinner och tar hans planering med mig och då blir jag farlig för nästan ingen vet, och om jag inte dör som han tänkt sig med bombbälte på magen, ska jag dö i alla fall eftersom ingen kan känna till vem han är och hur han fick tag i oss.

Jag vill inte dö.

Jag minns knappt varför jag blev en av dem. Hur jag resonerade. Jag hade inget emot att försvinna från allt på den tiden och det visste han, jag såg i flera månader till och med fram emot det, men så var det som om jag vaknade när det skulle bli verklighet.

Sådär rent och skönt klarvaken som man nästan aldrig annars är och när det samtidigt gör lite, lite ont längst fram i pannan och högst upp på hjässan. Det blev fel när jag försökte föreställa mig att jag skulle slitas i stycken av en massa explosiva ämnen, ligga utkastad här och där i smådelar och samlas ihop av någon kriminaltekniker för att få en identitet, bli hel igen trots att jag aldrig kunde bli det.

Jag vill inte dö.

De som sprängde sig vid midnatt hade väl sina egna skäl. De mådde som de mådde, till och med mer twistade i huvudet än jag. För killen som tryckte av sin bomb på Södermalmstorg handlade det nog lite om religion också, gud och så, om att livet vi lever inte är på riktigt eftersom det riktiga finns efteråt, jag tror det var så han som övertygade oss till slut kom åt honom. Med den andre, killen vid Stureplan, verkade det som om politik fungerade bäst för att han skulle bli säker på att göra det – de talade ofta om samhällsomstörtning när de satt med sina huvuden tätt, tätt ihop tills de tyckte lika trots att de inte gjort det från början, det var rätt mycket om det där att allt måste bli värre innan det blev bättre.

Jag vill inte dö.

Ett par månader sedan, då bestämde jag mig. Jag måste härifrån. Men om det inte finns någon jag litar på tillräckligt som kan ge mig hjälp från utsidan. Om jag inte hittar hålen i det höga taggtrådsstaketet som avgränsar sjukhusområdet. Då får det bli på detta sätt. Jag vet ju hur jag ser ut. Vad som händer med folk som ser på mig. Jag kände det redan första gången Rita öppnade luckan i den låsta dörren och delade ut min nattmedicin. Hon längtade. Hon hade rört vid kvinnliga interners nakna hud förut. Jag lockade in henne. Spelade apatisk. Jag som alltid brukar vara på G när medicinen kommer, prata högt, intensiv och levande, blev tvärtom. Låg och stirrade i väggen. För Rita är inte bara intresserad av unga kvinnors kroppar, hon är en mammatyp som går att utnyttja. Hon blev orolig, kikade in

genom den avlånga fyrkanten och frågade hur jag mådde. När jag inte svarade låste hon upp och gick in och la en hand på min axel, och jag lutade mig fram och la min hand på hennes lår. Vi satt så, länge. Värmen från min hand nära hennes sköte. Nästa natt öppnade hon igen, räckte in mina piller och undrade om jag mådde lite bättre. Jag sa att det gjorde jag och bad henne sitta hos mig igen. Hon kom in varje natt den veckan och vi var nära och pratade och ibland råkade jag röra vid henne och dröja kvar med handen, som jag gjort många gånger utanför anstalten på både män och kvinnor. Det är fortfarande lite konstigt att människor liksom förtrollas, attraheras, vill ha mig så mycket att de inte kan sluta tänka på mig. Rita var som de andra, besvarade med rörelser och ögonkast. En vecka senare bad jag henne lägga sig ner i min cellsäng och lirkade av hennes uniformsbyxor och kysste hennes kön, höll om henne under den häftiga orgasmen.

Jag vill inte dö.

Vi träffades tre gånger i veckan när alla celler var låsta och hon gick rondan och den andra vakten satt i personalrummet med sin mobiltelefon eller såg på tv eller vad de gör. Jag spelade förälskad. Jag har aldrig varit förälskad, vet inte riktigt vad det är eller hur det ska kännas, men är bra på att låtsas att jag är det.

Jag vill inte dö.

Nu öppnar hon luckan igen, tittar in, ler, jag ler tillbaka. Hon låser upp stäldörren och har ingen aning. Fyra härliga veckor och strax ska allt vända.

Jag vill inte dö.

Jag klär av henne och hon lutar sig bakåt och jag kysser hennes mage och sköte och allt är som vanligt tills det inte är det. Det jag behöver ligger under sängen. Jag har delat Coca-Colaburken i två halvor så att insidans vassa kanter kommer fram, rullat ihop dem och packat hårt och lagt en bit frottéhandduk runt som ett handtag för att ha något att hålla i och inte skära sönder fingrarna. Jag trycker den mot hennes hals och hon ler osäkert, tror kanske att det är en sexlek eller något. Jag säger

att hon ska resa sig och ta sina nycklar ur uniformsjackan och gå före mig ut ur cellen. Hon gör inte det. Har fortfarande inte förstått. Jag pressar det vassa mot hennes kind och tinning och hon börjar blöda och viskar ”Jen, snälla, vad ...” och fattar äntligen vad det handlar om när jag viskar tillbaka att om hon inte går ett halvt steg framför mig ut härifrån och till personalens omklädningsrum, ska jag trycka det jag håller i handen tvärs genom hennes halspulsåder och vrida om.

Jag vill inte dö.

Rita vet att jag vårdas här för att jag begått det som kallas våldsbrott och av läkare och tingsrätten bedömts ha en allvarlig psykisk störning. Att jag skurit halsen av någon förut.

Vi passerar stängda celldörrar och inne i omklädningsrummet stannar hon mitt i ett steg, försöker vända sig om, prata. ”Jag förstår inte varför du gör så här, Jen, jag trodde ...” Jag fattar precis vad hon håller på med. Hon försöker få kontakt. Det ska hon ge fan i. Jag hugger djupt i hennes nakna lår och säger att hon från och med nu håller käften. Jag säger också att hon ska ge mig kläderna som hänger i hennes skåp. Och handväskan. Och bilnycklarna. Och passerkortet. Och tårgassprejen på hyllan längst upp. Och handfängslet som finns i det stora låsta skåpet.

Jag vill inte dö.

Vi öppnar säkerhetsdörrarna med hennes passerkort, det är nattmörkt och nattstilla och vi hinner till den trånga passagen som leder in i huvudbyggnaden innan någon upptäcker en avklädd kvinna med ett knivliknande föremål mot sin strupe. En annan nattvakt. En lång och kraftig man med löst sittande skjorta och skor med klackar som hamrar mot det stumma plastgolvet. Han rusar mot mig och jag är tvungen att avvakta och avvakta tills han är riktigt nära, jag vill vara säker på att spreja honom i ansiktet och han skriker högt när hans ögon brinner. Jag trycker hårdare mot Ritas hals och säger att hon ska använda handfängslet till att låsa fast sin kollega i järnröret på väggen och sedan ta hans mobil och klämman med larmet i

hans livrem och kasta dem så långt bort hon kan.

Jag vill inte dö.

Centralvaktens glasbur är ingång och utgång för den vanliga världen och de som sitter i den är särskilt utbildade i att hantera våldsamma brottslingar, men också i att bedöma om en människas liv är i fara. Det är därför jag ropar när de ser oss. *Backa förhelvete och öppna slussen och dörren och grinden – annars skär jag halsen av henne!* De gör det. De vet precis som hon som saknar kläder att jag är så jävla störd att jag måste sitta här och att det inte gör någon skillnad om jag dödar en till. Ritas bil står på anstaltens ödsliga parkering och jag blipper med nyckeln och säger att hon ska köra. Hon tvekar och jag rispar henne lite till. Rättsspsykiatriska kliniken ligger en bit utanför Älvkarleby och vi måste köra på en smal landsväg in till samhället och sedan tvärs igenom det för att komma vidare söderut. Efter några kilometer har husen upphört och jag säger att hon ska stanna bilen och gå ut. Hon bara ser på mig. *Stanna och kliv ur för fan!* Jag sprejar hennes ögon och knuffar ut henne ur förarsätet och sätter mig bakom ratten, hon faller mot jorden och gräset, ligger naken i natten i kanten av en mörk skog. Jag kör iväg och slår på radion och inte ett ord ännu. Det som vilken annan natt som helst hade varit en stor nyhet. Nu kommer den bort i både rapporteringen och polisens prioriteringar. Ingen har tid att bry sig om att en livsfarlig fånge tagit gisslan och rymt från en psykklinik om hela Sverige samtidigt brinner.

Det är bra.

Jag vill ju inte dö.